

meget betydeligt Arbejde ved Bibliotheket, som han i sin fremrykkede Alder ikke gjerne vilde tage Initiativet til eller lægge Planen for; det lykkedes saa i hans Sted at vinde en Mand, der med fuld Sagkundskab og en ganske overordentlig Energi har taget sig af disse Arbejder, som ere paa-trængende nødvendige, og til hvilke Katalogarbeidet hører; thi dette er i en høist sørgelig Forfatning. Men derved var det uundgaaeligt for ham at komme med en hel Del Forlangender, som hver især medførte en ikke ringe Udgift, og det var derfor ganske naturligt, at han søgte at lægge Planen, saavidt muligt, saaledes, at den ikke i den Henseende blev altfor afstrækkende. Han mente, at dette store Katalogarbejde skulde bringes tilende efter en Plan, fordelt paa 25 Aar. Det er nu vel meget behageligt at faae gode Kataloger efter 25 Aars Forløb, men i Konfistorium gjorde sig det Indtryk gjældende, at de nuværende Universitetslærere og den store Del af den nuværende Generation, der benytter Universitetsbibliotheket, ikke vilde føle sig tilfredsstillende ved blot at skulle se ind i det forjættede Land og ikke selv have Nytte af disse Arbejder. Der var tillige et andet Hensyn, nemlig, at naar Planen blev lagt for 25 Aar, kunde man ikke med nogenlunde Sikkerhed gjøre Regning paa, at den Mand, der lagde den, og som nu er i sin fulde Arbeidskraft, i saa lang en Aarrække vilde kunne lede Arbejdet med den samme Energi, hvormed han begyndte det. Dette vilde ialtsald stille sig usikkert, og det var derfor, man foreslog Summen forhøjet. Jeg beklager, som sagt, denne Nedsættelse, men da paa den anden Side Begjæringen efter tre Aars Forløb skal fornys under Fremlæggelse af Oplysninger om, hvoreledes Planens Fuldførelse er rykket frem, vil der jo endnu derpaa kunne bygges et Haab om, at man til den Tid vil kunne opnaa en højere Bevilling og derved en raskere Fremrykning af Arbejdet, end denne Bevilling, saaledes som den nu er indstillet, vil føre til. Der er et enkelt Punkt, der forsaavidt er af mindre Betydning, men som jeg dog ikke kan undgaa at berøre, og det er, som ogsaa den høitærede Minister igaar berørte, at Flertallet er enig i at slette den Sum, der er foreslaaet, til et Lighus ved Egtesleomagle Kirke. Forholdet er her i Virkeligheden det, at Staten med Hensyn til de Kirker, der høre under Universitetet, hidtil bestandig har stillet sig saaledes, at den som Kirkeeier ikke har holdt sig strengt indenfor Grænsen af det, som Loven paalægger, men er gaaet ikke Lidet ud over den, altsaa har handlet, som en liberal Kirkeeier vilde gjøre. Der er jo bestandig Poster paa Universitetets Budget, som sigte dertil, der er bevilget Midler til Formaal som Landsbykirkenes Forfjønneelse, der ligge ud over, hvad Loven paalægger Kirke-eierne, og der er ikke saa sjældent tidligere, som ogsaa berørt af den høitærede Minister igaar, bevilget en Sum til dette færlige Diemed, et Lighus

ved Kirker, hvorfor altid, færlig hvor det er meget befolkede Egne, Hensynet til den fattige Befolkning taler, og det er ogsaa dette Hensyn, som i nærværende Tilfælde har motiveret denne Begjæring. Jeg maa altsaa beklage, at dette foreslaas negtet, og jeg kunde vel desuden bebrejde det ærede Udvalg, at det ikke er ganske konsekvent her, naar det under Sorg Akademii ikke har modsat sig Bevillingen til et Lighus ved Tersløse Kirke, hvortil der er bevilget akkurat den samme Sum, som her er begjæret, og den er baseret ganske paa den samme Betragtning, som her er gjort gjældende, nemlig den fattige Befolknings Interesse. Jeg bebrejder imidlertid Ingen denne Inkonsistens, tværtimod, jeg glæder mig ved den, fordi jeg ikke antager, at der her er noget egentligt Princip, der ligger til Grund, saa at det vil være muligt, om ikke denne, saa en anden Gang at skaffe denne Bevilling. Det har ogsaa med Hensyn til en anden Universitetskirke tidligere været Tilfældet, at Folkethinget har negtet Bevillingen første Gang, men givet den næste Gang. I disse Punkter har hele Udvalget været enig. — Der er en anden Post, hvor jeg beklager, at Mindretallet har ment at burde modsætte sig den ønskede Bevilling, nemlig til Assistance ved den planteanatomiske Undervisning. Jeg skal meget levede anbefale det høie Thing at følge Flertallet i at bevilge denne Assistance. Forholdet er nemlig her, som det allerede igaar blev bemærket af den høitærede Minister, at der slet ikke er Tale om Tillæg til Docentens Løn, men om en virkelig Assistance. Der er nemlig den Giendommelighed ved den planteanatomiske Undervisning, at den umulig kan af en enkelt Mand fyldestgøres, naar der er udover et vist begrændset Antal Deltagere, idet vedkommende Docent maa beskjæftige sig med hver enkelt, og nu er Deltagelsen i den planteanatomiske Undervisning, som overhovedet i den naturvidenskabelige Undervisning, jo tiltagen ganske overordentlig, hvilket staar i Forbindelse med de naturhistoriske Videnskabers større og større Betydning for det praktiske Liv. Saaledes har jo den botaniske Videnskab nu krævet, istedetfor tidligere een Universitetslærer, ved Siden af en Lærer i systematisk Botanik, en Docent i Planteanatomy og Plantesfysiologi. Her er altsaa en ligefrem Nødvendighed for Bevillingen tilstede, hvis den planteanatomiske Undervisning skal kunne ydes ved Universitetet i et Omfang, der er nogenlunde tilfredsstillende. Jeg tror, det maa siges, at den nuværende Docent i dette Fag allerede er gaaet noget udover den Grænse med Hensyn til at paatage sig Arbejde i den Henseende, som egentlig vilde være ønskelig, thi Forholdet er for hans Vedkommende det samme, som for forskjellige andre Universitetslærere, at de slides op noget før Liden ved det kvantitative Arbejde, de have, og det er Tilfældet med denne iøvrigt unge Mand, at han er bleven noget overanstrengt. Jeg anser det derfor i høi